

Bori-dalok a Moszkvában

Koncert előtti beszélgetés Péterfy Borival

Kultúra Az *Ópium* „lepkeszárnyú délibábjától és az ágyrajáró boldogságtól a *Vámpír* dalán át az új – *Bori X* – lemez *Oázisáig* sokféle dal elhangzott a koncerten. Nem pusztán *Tíz perc szerelem* volt ez, és nem csupán *Te meg én és a kutyád* buliztunk, hiszen telt ház volt. A Péterfy Bori & Love Band négy év után április 20-án újból Nagyváradon, a Moszkva Kávézóban koncertezett (legutóbb 2014 tavaszán játszottak Váradon). A koncert végén jött az elmaradhatatlan *Hajolj bele a hajamba*, régi és új zeneszámok egyaránt elhangzottak. Dalok szenvedélyről, vadulásról, szép vagy épp sötét, kicsit

démoni érzésekről, a lelkünk legmélyén tett expedícióról meg effélékről. Azt is megtudhattuk, miért nem érdemes keresni az igazit. Pedig hát „már megint itt van a szerelem, már megint izzad a tenyerem” (az Albert Einstein Bizottság száma Love Band módra). És egy Tankcsapda-feldolgozás is bekerült a műsorba: *Ez az a ház*. Koncert előtt alkalmunk volt

„Mozog és hajlik a közös ütemen,
az is én vagyok, és nem egy idegen”

Fotó: SILVIU FILIP

beszélgetni Péterfy Borival: színházról, zenéről és az énekesnő-színművésznő családjáról, hiszen Péterfy Bori dédnagyapja Áprily (Jékely) Lajos költő, dédnagyanyja Schéfer Ida, nagyapja Jékely Zoltán költő, író, műfordító, a nagyanyja pedig Jancsó Adrienne színész, előadóművész, versmondó. Miközben beszélgettünk, a fiúk a zenekarból már javában hangoltak a színpadon.

Milyen emlékeket őrzöl Váradról, a 2014-es fellépésről?

Nagyon jó emlékeim vannak a négy évvel ezelőtti koncertről, magáról a helyről is. Örültünk, hogy ismét jövünk ide. Előző napon Kolozsváron is játszottunk. Most Váradon. Jó hangulatú miniturné kerekedett.

Mit jelentenek neked az emlékek?

Az emlékekből szoktam dalszövegeket írni. Végül is emlékekből állunk.

Miként emlékezel a nagyszüleidre?

Szép emlékeim vannak velük, róluk. A nagypapám meghalt, amikor én tizenkét éves voltam, rá kevésbé emlékszem, de nagymamámmal együtt is laktam sokáig, nagyon jó barátnők voltunk. Órón sok emléképem maradt. Meghatározó nő volt az életemben.

Ő befolyással volt rád a pályaválasztásodban?

Fotó: SILVIU FILIP

Nem, nem. Egyáltalán nem. Sőt igazából engem nagyon nem vonzott az, amit ő csinált, azóta sem szeretek verseket mondani. Teljesen más korba, másféle világba születtem. Engem már a trash érdekelt, meg a durva dolgok, és nem az, hogy valamit szépen megfogalmazva előadni. Szerintem aggódott is sokat, nagyon nem értette azokat a színházakat, amelyeknél én elkezdtem játszani. Persze elfogadni mindent elfogadtak a szeretteim, csak biztosan aggódtak, hogy „szegény, mi lesz belőle”.

Meséltek régi családi történeteket?

Ó, persze. Nagyon számontartjuk mindezt. Az unokaöcsém, Gerlóczy Márton írt is egy családtregényt *Mikecs Anna – Altató* címmel, s ez a könyv Áprily felesége, vagyis a dédanyám, Schéfer Ida naplója és a nagynéném, Jékely Márta feljegyzései alapján íródott, csak az unokatestvérem átszűrte az egészet a jelenkoron. Nagyon elevenen és szeretettel őrizzük emlékeinkben ezeket a nőket a családukból. Érdekesek és megrázóak ezek az asszony-sorsok. Akkor még meglehetősen más volt a nők élete. A nőknek, ugye, akkor még a háttérben kellett senyvedni a nagy, fényes férfiak mögött.

Vannak-e kedvenc Áprily-, illetve Jékely-verseid?

Kimondottan kedvenc nincs. Sok van, függ a hangulatomtól is, úgy-hogy sajnos nem tudok kiemelni egyet sem.

Benned van olyan késztetés, hogy írj verset vagy prózát? A dalszövegeken kívül, mert persze abban is költészet rejlik.

Dalszövegeket szoktam írni. Más késztetés az írásra nem volt.

Ha párhuzamot vonsz, milyen hasonlóságok és különbségek vannak a színészi és énekesi tevékenységben?

Nagyon más-más műfaj, legfőképpen a közönséggel való viszony szempontjából nagy a különbség. Sokkal őszintébb létezés a koncert, hiszen arra azok jönnek el, akiket tényleg az a zene, az a zenekar érdekel. A koncert teljesen szabad, jöhetsz-mehetsz, mozoghatsz kedved szerint, nincs az a fajta fegyelmezettség, ami a színházban. Sokszor lehet érezni, ha valakit csak úgy odarángattak a színházba, ha unja az előadást, az ilyesmi negatívan befolyásolhatja a színészeket is. Meg hát én egy szertelen ember vagyok, és nagyon élvezem azt a fajta szabadságot, amit a rock'n'roll-színpad ad a szín-

házhoz képest. A színház nem ad vissza annyit. Az nehezebb szerep; az embert kifacsarja, aztán hazamegy. Koncerten rengeteget kapunk vissza az átadott energiáinkból.

Jelenleg milyen színházi feladataid vannak?

Most volt egy bemutatóm: Yasmina Reza francia író *Az öldöklés istene* című négyszereplős darabjában játszom. Nagyon-nagyon jó darab, hááát, mondjuk úgy, hogy komédia. Roman Polanski is megfilmesítette. A Kultúrbrigád és az Átrium előadásában én alakítom Anette Reille-t, nem a háziasszonyt, hanem az egyik ven-

Küzdőtéren, rajongók között

Fotó: SILVIU FILIP

déget. Örülök, hogy jól sikerült az előadás. Játsszom még a Katonában egy Brecht-darabban, *A kaukázusi krétakörben*. És ott van még Ratched nővér szerepe a *Száll a kakukk fészkére* című előadásban – ez utóbbi a Belvárosi Színházban. Évi egy szerepet szoktam vállalni, mostanság valahogy így felgyűlt,

most három van. Ez kicsit már sok – legalábbis egyeztetés szempontjából.

Az új album, a Bori X dalaiban megtalálható a könnyedség, vidámság, de ele-

gyedik a zeneszámokba sötét tónus is. Ez, ugye, általában jellemző a zenétekre?

Igen, így van. Ez a mostani meg valóban vidámabb zene, ez diszkó, igaz, darkdiszkó, de sokkal vígabb és táncosabb, mint az eddigi albumok. Amúgy mindig is voltak ilyen hangulatú számaink, de jellemzőbb rájuk az, hogy súlyosabbak. Most stílusváltás történt ennek a lemeznek az erejéig. De hát mindig kísérletezünk, mindig játszunk.

Sok koncert várható a nyáron?

Most jön a fesztiválszezon. Zsúfolt a nyár, rengeteg koncertünk lesz, jövőre meg elkezdjük készíteni az új lemezt, már vannak zenei ötleteink.

Egy interjúdban beszéltél a Nemzeti Színházban töltött évekről, Törőcsik Mariról és más színészlegendákról is szó esett, s valahogy úgy fogalmaztál, hogy természetesen megvan a tisztelet a hatalmas szakmai tudásuk miatt, de ott egyébként mindenki egy bolond gyerek. Ez a „bolondosság”, játékoság a te tevékenységében is jócskán megtalálható.

Persze, ez fontos ebben a szakmában. Nem lehet belefásulni, mert akkor az ember nem tud úgy helytállni, ahogyan kell, ahogyan szeretné.

Mi az, ami inspirál?

Az, hogy szeretem csinálni, amit csinálok. Alapvetően a közönség nagy ihletőerő. Meg hát a saját magamban tomboló érzések. És lényeges, hogy meg tudom becsülni mindezt. Annyira szerencsés vagyok, hogy abból élek, amit szeretek; ez azért ritkaság, és nagy ajándék az élettől. Ezt próbálok mindig megbecsülni.

A PÉTERFY BORI & LOVE BAND

2007-ben alakult a néhai Amorfi Ördögök tagságából. Péterfy Bori színésznőként is tevékeny a mai napig, bár az intenzívebb színészi munka (a Krétakör Színházban 2000–2008 között, majd a Nemzeti Színház társulatával 2008–2013 között játszott) a zenekar kedvéért valamelyest háttérbe szorult. A Love Band működésének tíz esztendeje alatt hat stúdióalbumot jelentetett meg, és sok száz fesztivál- és klubkoncertet adott. A Tövisházi Ambrus által vezetett, nemrég megújult tagságú csapat az elmúlt két évben sem unatkozott, két új albumot is kihoztak. A 2016-os Szédülés és a 2017 végén megjelent, tízéves jubileumra készült Bori X dalai megmutatják, hogy van élet a Vámpíron és az Ópiumon túl is: a Love Band erősebb, mint valaha.

A kisfiad jár a koncertjeidre?

Ó, hogyne, már kétéves korától kezdve, bár most a Supernem a kedvence, úgyhogy én most leesorultam kicsit, lecsúsztam a dobogóról.

TÓTH HAJNAL